

OBĚŽNÍK

České katolické missie

Ročník X

Paříž

Číslo 1

leden-únor 1979

Z ČEHO ŽIJE ČLOVĚK?

Ruský spisovatel A. Solženicyn popisuje ve svém velkém románu *Rakovýj korpus (Pavillon des cancéreux)* život na nemocničním oddělení, vzhraženém pacientům, rostliveným metlou naší doby, rakovinou.

Každý nemocný tam svým způsobem prožívá drastickou změnu životní perspektivy, kterou mu vnutil jeho zákeřný nádor. Omezení výhledu na několik ubohých měsíců nebo i jen týdnů, naplněných navíc nikoliv tvořením, ale bídným živořením za neustále rostoucího utrpení, vede k těžké depresi, která jen urychlí rozklad sil, bouřících o život proti neúprosnému konci.

V této atmosféře dochází mezi nemocnými jednou k diskuzi o tom, co udržuje člověka naživu, "z čeho člověk žije".

Podnět k výměně názorů dala kterási povídka L. N. Tolstého, autora, známého většinou nemocných, občanů

Sovětského Svazu, jako překonaného znátečníka.

A hle, otázka i odpověď tohoto zpátečníka rozezněla tu a tam v srdci člověka na hony vzdáleného křesťanství i humanismu, který z něj vzešel, zvláštní radost, tu, která plyne z každého kousíčku poznané pravdy, která se nějakým způsobem vztahuje na lidský život.

Mohlo by se zdát, že tím nejdůležitějším pro nevyléčitelně chorého je nová naděje - ale ne: člověk žije v první řadě z lásky, naděje přichází na řadu rozděli!

Tam, kde je lidskému srdci dána možnost se ozvat, tam zazní *nejdříve*, přede vším ostatním, výkřik touhy po lásce. To, čím žijeme současný okamžik, je důležitější, než to, v co doufáme do budoucna.

Poselství betlémského Dítěte - to jest poselství Kristova celého života včetně jeho smrti - je poselstvím činnorodé lásky. A jako On, tak i my stojíme před nesnadným rozhodnutím; jako Židé nedokázali uvěřit, že by jejich nepostižitelný Jahve mohl přijmout takové omezení své bytosti, jaké představuje vtělení, tak se ani nám nevede lépe, kdvž se po nás žádá, abychom zúžili své perspektivy a naděje na obyčejný, časem, prostorem a každodenní bídou ohraničený vědní den. A přece, opravdu veliký člověk nežije z velikých plánů a nadějí, ale z *veliké lásky*.

*Největším štěstím života je jistota,
že jsme milováni.*

(Victor Hugo)

Jako za Heroda

zima za oknem
kolébka pod oknem
v poduškách pounátka leží
houpy hou

ve tmě sněží
Kdo ještě věří ...

v tiché noci svaté noci
v boží moci moje dítě
sladce spi
houpy houpy hou

Karel ČAPEK,

nejmladší z trojice sourozenců, kteří výrazně zasáhli do kulturního života mladého československého státu v období mezi válkami, byl bezesporu jedním z našich největších moderních spisovatelů.

Po maturitě v Brně a studiích v Praze se vydal "do světa", hlavně do Paříže, která mu učarovala hlavně svou světovostí ve srovnání s tehdy ještě velmi provinční Prahou, a také pestrostí svého kulturního života.

První světová válka, jejíž vypuknutí K. Čapek zažil jako čtyřiatřicetiletý student, dychtivý poznání a plný důvěry v lidského génia, natrvalo poznamenala jeho celý život i jeho dílo. Novinář, esejista, dramatik a prozaik K. Čapek je také jedním z typických představitelů humanistického ideálu, ke kterému se hlásila naše první republika, v čele se svým prvním prezidentem, T. G. Masarykem. Je jen logické, že právě Čapek napsal knihu *Hovory s T.G.M.*, stejně jako je logické, že právě tato kniha vyšla v Československu za posledních 30 let jen jednou - v době Pražského jara - i tehdy bez některých klíčových pasáží, nezveřejnitelných v zemi, která je vtěsnána do ideologické kazajky, která je popřením právě tohoto masarykovského humanismu.

Čapek dokončuje své dílo, především prózu, v době, kdy je v sousedním Německu už u moci Hitler. Jen ten, kdo zná celé Čapkovo dílo a z něho plynoucí krédo člověka humanisty a myslitele, dovede vytušit, v jakém rozpoložení ducha asi tento pathosu na hony vzdálený

autor psal svou divadelní hru *Matka*, která jakoby byla jeho odkazem do těžkých dob, které na mladý stát dolehly. Čapek sám zažil jejich začátek, to co následovalo mu bylo ušetřeno, ač nejmladší ze tří sourozenců, umírá z nich první na Hrd Boží vánoční (25. prosince 1938), bylo mu teprve 48 let.

V těchto dnech tedy ať jeho smrti uplynulo 40 let.

V lednu a únoru si připomínáme

25. 1. 1974 zemřel v Paříži český spisovatel Jan Čep
(a nikoliv 25.1. 1973, jak jsme mylně uvedli v minulém "Oběžníku - děkujeme za upozornění!)
25. 1. 1688 se narodil v Terchovce legendární lidový hrdina, zbojník Juraj Jánošík
31. 1. 1888 zemřel Don Bosco, zakladatel salesiánů
10. 2. 1947 byly podepsány v Paříži mírové smlouvy s poraženými z II. světové války
11. 2. 1929 byly podepsány Lateránské dohody, kterými byl ukončen dlouhodobý konflikt mezi Vatikánem a Itálií
1. 2. 1974 zemřel básník Jan Dokulil, odsouzený ke 12 letům těžkého žaláře v padesátých letech
17. 2. 1958 zemřel básník Petr Bezruč
25. 2. 1948 Podepsal prezident E. Beneš Gottwaldův návrh na sestavení nové vlády

Všeho do času - Pán Bůh na věky!

(České přísloví)

Zajímavosti z domova i ze světa

Papež Jan-Pavel II. se zúčastní osobně biskupské konference latinskoamerických biskupů, která se tentokrát bude konat koncem ledna tr. v Mexiku. Svatý Otec chce zřejmě svou osobní přítomností podpořit obtížný boj jihoamerických církví za lidskou důstojnost a za svobodu pro hlásání evangelia.

Projevil také vůli zúčastnit se osobně oslav mučednické smrti sv. Stanislava, krakovského biskupa, zavražděného králem Boleslavem II. uprostřed mše sv. v krakovském kostele sv. Michala dne 11. dubna 1079. Dnešní papež byl jakožto krakovský arcibiskup nástupcem sv. Stanislava a před svým zvolením už delší dobu pracoval ve své krakovské diecézi na přípravě oslav tohoto 900tisetletého výročí.

Polská vláda se prozatím nevyjádřila, ale bude jí velmi obtížné papežovu žádost za daných podmínek odmítnout...

České katolické středisko VELEHRAD připravuje pouť do Říma ve dnech 28. července až 4. srpna tohoto roku, při příležitosti padesátiletého výročí založení naší české kněžské koleje *Nepomucenum*. Bude to také příležitost zastavit se u hrobu kardinála *Berana*, zemřelého před 10 lety a pochovaného v Římě.

John Mořkovský, americký biskup českého původu, se jménem výkonného výboru pro stavbu české národní kaple v chrámě P. Marie v hlavním městě USA Washingtonu obrací na všechny Čechy, žijící kdekoliv ve světě formou manifestu s prosbou o podporu této akce.

Zmíněný chrám je šestou největší církevní stavbou na světě a je v něm 49 národních kaplí, z nichž právě kaple slovenská patří k nejkrásnějším. Česká kaple zatím schází, ale v souvislosti s kanonizací sv. Jana Prachatického se myšlenka znovu vynořila a Češi už dokonce dostali k dispozici jedno z posledních volných míst. Sbíráním potřebného obnosu je právě pověřen zmíněný výbor a český bulletin naší misie v Los Angeles, jejímž knězem je jezuita p. Popelka, přináší pravidelně zprávy o tom, jak sbírka pokračuje. Potřebný

obnos je ovšem značný - jistě je na místě vytvořit dílo, které bude důstojnou reprezentací našeho národa na tak významném místě (zmíněný chrám se stal ústředním poutním místem Severní Ameriky). Zatím se vybralo na 20 tisíc dolarů, ale to je jenmalá část potřebného obnosu.

Česká katolická Misie v Paříži přispěje podle svých skromných možností na tuto kapli. K tomu nám poslouží kostelní sbírka při vstupu do postní doby, tj první sobotu v měsíci březnu, dne 3. března tr. - Nezapomeňte!

Škvoreckého známý román *Mirákl* vyšel k vánocům ve francouzském překladu pod názvem *Miracle en Bohême* ve známém nakladatelství Gallimard

Janáčkova hudba proniká stále více do Evropy. Loňský výroční rok od skladatelovy smrti k tomu dal další impuls. Kromě skladeb orchestrálních byla provedena francouzská premiéra jeho opery *Věc Makropulos*.

Román *Milana Kundery*, českého spisovatele, žijícího ve Francii ve městě Rennes, s názvem *Valčík na rozloučenou*, dostal jednu z hlavních italských literárních cen - cenu za nejlepší zahraniční knihu roku.

- *Práci mám pěknou, s platem jsem celkem spokojený, pracuji v teple a v suchu -- jen bych si ještě přál být pro závod stejně nepostradatelný, jako vy!*
 postesknul si jeden inženýr v Tesle n. p. posluhovače.

(Z humoristického občasníku BÍČ)

Kardinál Beran vzpomíná ...

V době adventní podle disciplinárního řádu nebylo dovoleno navštěvovat taneční hodiny. Jednou v neděli jsme byli v divadle. A když bylo po divadle, kolegové řekli: "Pojď, zastavíme se v Měšťanské besedě." Tam byly taneční hodiny. No tak jsme šli. Trochu jsme tancovali, a tu najednou jsme viděli, že se tam přišel podívat také náš třídní profesor, potom zemský inspektor, dr. Veber. Honem jsme se schovali pod piano a no, když odešel, ještě jsme se zdrželi. Pozdě jsem se vracel domů s kottilliony na kabátě. Poněvadž jsem měl klíč od bytu, hleděl jsem, abych se dostal co nejdříve do pokoje. Otevřel jsem potichu dveře, ale za dveřmi stál tatínek, neřekl nic, jenom z každé strany mi dal jednu přes tvář a šel pryč. Já jsem také nic neřekl, ale dlouho jsem nemohl usnout!

Také pokud se týká kouření! Je zajímavé, že já od svého mládí nikdy jsem neměl chuť kouřit cigarety. Moji kolegové všichni už v primě, v sekundě, v tercií kouřili cigarety, mně však jaksi cigarety jaksi nechutnaly. Když jsem přišel do sexty, tatínek si mě jednou zavolaal a řekl mi: "Tak Pepo, teď už podle disciplinárního řádu můžeš kouřit, ale za městem, v městě ne. Půjdem za město a já ti koupím dvě portorika a začni kouřit! Když už to smíš podle disciplinárního řádu." Tak jsem se naučil kouřit. Byl jsem poslušný té výzvy tatínkovy a nikdy jsem si s cigaretami nic nezčínal.

(Přetisknuto ze 12. čísla katolického měsíčníku "Nový život", ročník XXX. Vydává Křesťanská Akademie v Římě)

Znáte naše jediné dva katolické časopisy
NOVÝ ŽIVOT a STUDIE?

Začíná nový občanský rok - zaplatili jste
si už nové předplatné?

P.F. 1979

ČETLI JSME KNIHU

(Ludvík Vaculík, *Morčata*, vydalo nakladatelství
68 PUBLISHERS, Box 695, Postal Station "A",
Toronto, Ont. M5W 1G2, Canada)

Není nic radostného brát si z banky peníze nad stanovený plat, protože pravděpodobnost, že je doručíme domů, je velice malá. Když však z beznaděje často přestáváme krást, vždycky se po bance roznese, že tomu a onomu se podařilo pronést slušně zaokrouhlenou sumičku. Taková zpráva nás povzbudí k novým pokusům, které se vždy rozbijí o hráz náhle oživilých a znovu bdělých strážníků. Komu to prospívá?

V naší Státní bance pracuje jeden starý komerční inženýr, jmenuje se Chlebeček. Už měl být dávno na penzi, ale banka si ho drží, protože je poslední bankéř, který ještě umí pracovat s lombardem. Ne že by se lombard v našem finanřnictví používal, je to způsob užívaný v kapitalistickém úvěrování, takže nás ani nezajímá. Inženýr Chlebeček má u nás existenci proto, že občas se někdo z ministerstva zahraničního obchodu nechává ptát, co je to lombard. Co je to lombard, nevím.

Tento inženýr Chlebeček, nepovšimnutý člověk, usedl jednoho dne nad arch rastrovaného papíru a založil rozvahu, kterou průběžně vyvíjel několik měsíců. Co objevil, vzrušilo celou Státní banku. Bylo už dříve známo, že peníze, které nám strážníci zabavují, nejsou druhého dne v pokladně zpátky. Inženýr Chlebeček zjistil, že tyto peníze se do banky nevracejí vůbec, ani přes trh! Každého z vás, děti, kdo někdy v životě budete moci říct, že jste pracoval v obchodě, musí se teď jako příštího znalce zmocnit úžes plný zlých tušení ...

... a jestli vás navíc trápí zvědavost, jak to ve Státní bance vypadá doopravdy s penězi i s lidmi kolem nich, nezbude než sáhnout po Vaculíkově knížce "Morčata"!

Z promluvy Msgr. Škarvady k biřmovancům*(Při mši sv. dne 18. listopadu 1978)*

Dospělý člověk je ten, kdo dovede na sebe vzít starosti druhých, kdo je v sobě dovede nést a přičinit se o jejich zmírnění a odstranění, kdž se to ukáže jako proveditelné. Jinými slovy, je to člověk, který kromě přirozené a hlavně zdravé lásky k sobě je scho- nen lásky ke druhým a také ji projevuje svým životem.

Podobně se to má s dospělým křesťanem: i on je scho- nen lásky k Bohu - a to je podle slov evangelia nerozluč- ně spjata s láskou ke člověku. Dospělý křesťan dokáže milovat druhé kolem sebe - to jest, dokáže milovat cír- kev, která je složena z křesťanů, mezi kterými žije. Dospělý křesťan dokáže ve svém srdci nést starosti společenství, ve kterém žije a tam, kde je mu to mož- né, přispívá k jejich řešení.

Msgr. Škarvadovi jsme zvdzáni v mnoha ohledech - jeho návštěva patřila bezesporu k nejhezčím zážitkům pro všechny, kdo se účastní života naší parčížské české křesťanské obce!

Kěž mu Bůh sám odplatí a mnoha sil na dlouhou dobu dopřeje!

Na Oběžník a Českou Katolickou Misi přispěli:

Příspěvků nosítejte na adresu

Mission Catholique Tchèque, CCP 2013863M Paris

Aillet	Anonym O.	Anonym (7x)	Boucher	Bubák
Fberl	Dvořák	Fiedler	Choutka	Kříd
Korecký	Jirkovský	Jiránek	Leibold	Lešák
Pech	Matousova	Poztočil	Saur	Tvce
				Zouhar

Všem dárcům upřímně PÁN BŮH ZAPLATÍ!

Náš program:

Mše sv.: Každou první a třetí sobotu v měsíci v 17hod15
 tj ve čtvrt na šest večer, v kapli domu
 CENTRE SEVRES, 35, rue de Sèvres 75006 Paris
 Příležitost ke sv. zpovědi před každou mší sv.
 nebo v pátek po celé odpoledne a
 v pondělí po celý den
Po mši sv. pravidelná setkání v sále č. 5. v přízemí

Na leden a únor jsme připravili:

6. ledna - otec Kolář promítne sérii diapositivů,
 mimo jiné také z návštěv Msgr Škarvady
 a z biřmování, které uděloval v naší kapli
 v sobotu 18. listopadu minulého roku
20. ledna - pan Peška promluví o spisovateli Janu Čepovi
 při příležitosti výročí jeho úmrtí
3. února - v 15 hod 00 nejdříve III. díl přednášky
 pana Pešky o českých dějinách pro mládež
 - po mši sv. pan Dr. Kínský, pásmo komento-
 vaných diapositivů o jeho cestě do Svaté
 Země v minulém roce
17. února - otec Kolář promluví o kardinálu Trochovi,
 jeho životě, díle a o okolnostech jeho
 skonu před pěti lety, i o kongregaci sale-
 siánů, jejímž byl kardinál Trochta členem

Certificat d'inscription n. 52316

"OBĚŽNÍK - Circulaire", bulletin de la Mission Catholique Tchèque.

Périodique paraissant 6 fois par an (abonnement 10,-ff)

Editeur responsable: Mgr. H. Parolek, P. Petr Kolář

35, rue de Sevres, 75006 P a r i s , tél. 544-58-91, CCP 201 38 63 Paris